

VINCULUM

SPOLUPRÁCE ČESKÝCH KNĚŽÍ

Řada XXXI, číslo 1

Řím v únoru 1987

Toto Vinculum

vychází opět se zpožděním. Nepodařilo se ani připravit vánoční číslo s blahopřáním, a co je horší, nebylo rozesláno ani oznámení o smrti dp. Aloise Bočka, který byl členem Vincula Missarum. Naklepal jsem je a rozmnožil ještě v říjnu před odletem do Austrálie, pak ale vše uvázlo, poněvadž nebyly v pořádku adresy. A když jsem se po měsíci vrátil, dostal jsem se do takového víru různých záležitostí, že je přikládáme až dnes. Snad patří ke kříži našeho života, že musíme často dělat ne to, co je nejdůležitější a čemu bychom měli dát přednost, nýbrž to, co zrovna utíká, co se nedá odložit. A pak to takhle dopadne...

Pastýřský list

Vydání tohoto čísla se zdrželo i tím, že jsem k němu chtěl přiložit Pastýřský list o blahoslavené Anežce, který nese datum jejího svátku, 2. března. Přál bych si, aby se do toho dne dostal všem do ruky, snad se to podaří.

Konkrétní údaje o svatořečení naší Anežky najdete na konci toho listu. Vyslovuji tam i naléhavou žádost, abychom se snažili aspoň částečně na výdaje té kanonisace přispět. Nebudu opakovat, co jsem už napsal v tom listu, musili bychom se ale opravdu propadnout hanbou, kdybychom se na té slavnosti objevili s prázdnýma rukama. Snad nebude těžké to vysvětlit, a jsem přesvědčen, že mnoho našich věřících přispěje rádo. Jako katolíci nemáme v cizině pověst zrovna nejlepší, mnozí se na nás dívají jako na pohany. Dokažme, že tomu není tak, že je mezi námi zdravé jádro těch, kteří patří k těm věrným Čechům, kteří si svých světců váží. Co by nám jinak řekli ti, kdo po této kanonisaci tolik toužili, na prvním místě pan kardinál Beran, který nad životem naší Anežky rozjímal během smutných let své internace, jak dokazuje pětisetstránková kniha, kterou tenkrát sestavil. A vůbec, nebude to svatořečení červánkem těch lepších časů, o nichž se vždy v této souvislosti mluvilo? Od Braniborů v Čechách k rozkvětu za Otce vlasti - od smrti Anežčiny k založení pražského arcibiskupství a pražské university - uplynulo jen málo desetiletí. Nepřinese i nyní naší vlasti nějaký dar? Jestliže se té věci ujal s takovou láskou Svatý Otec, vezměme si ji opravdu k srdci i my, ukažme, že jsme hodni své slavné minulosti!

Co se pak týká zveřejnění toho Bstýřského listu, ponechávám vše na Vás. Lze ho samozřejmě nabídnout i krajanským časopisům nebo rozšířit ve fotokopiích, další výtisky jsou u mne k dispozici.

Kněžská rada

Jak jsem se už zmínil v minulém čísle, je moudré a vhodné, aby při rozhodování o nejzávažnějších otázkách naší církve v zahraničí byla možnost porady, výměny názorů. Zvláště pokud jde o otázky osobní, zda někoho přijmout do našeho presbyteria, kam ho poslat, jak zaplnit místa, která se budou uprazdňovat odchodem nás, kteří neodvratně stárneme. Církevní zákoník, který o této kněžské radě pojednává v kan. 495-501 nemá samozřejmě před očima naši mimořádnou situaci, ale jeho kriteria jsou platná i pro nás. V našich poměrech nejsou možné volby, žijeme příliš rozptýleni a pak i naše angažovanost pro věci české církve má různé stupně. Proto je nutné se více méně omezit na "membra nata", jak říká kan. 497, 2, na ty, kteří pro svou práci nebo postavení v našem presbyteriu mají zvláštní kompetenci vyslovit svůj názor. Je to, podle mého názoru, rektor Nepomucena, sekretář střediska Velehrad, kněz zvolený do výboru Velehradu pro pastorační sekci, biskupův zástupce pro Ameriku a mluvčí dvou řeholních společností, které nám nejvíce pomáhají: jesuitů a salesiánů. (Spolubratři na jiných kontinentech a členové jiných řádů mi snad odpustí, že pro jejich menší počet je nezařazuji přímo do této rady: i na jejich mínění však, vysloví-li je, bude brán zřetel.) Dohromady by to tedy bylo šest kněží, protože však sekretář Velehradu je zároveň salesián, a proto může mluvit i za své řeholní spolubratry, vyjde z toho pět jmen.

- 1) Mons. Karel Vrána, rektor Nepomucena
- 2) P. Jan Homola, salesián, sekretář Velehradu
- 3) dp. Pavel Kučera, zvolený do výboru Velehradu
pro pastoraci
- 4) dp. Petr Esterka, zástupce českého biskupa
pro Ameriku
- 5) P. Špidlík, vicegerens české provincie Tova-
ryšstva Ježíšova

Těchto pět spolubratří jmenuji členy naší kněžské rady, děkuji jim, že toto pověření přijali a doufám v plodnou spolupráci. Ta bude samozřejmě užší s těmi, kdo žijí v Římě, kde se každý týden vídáme, ale doufám, že i s neřímskými zůstaneme ve stálém spojení a že se nám bude dařit se aspoň jednou - ne-li víckrát - do roka setkat.

Adresář - schematismus

Překvapivě velký počet spolubratří reagoval pozitivně na návrh sestavit jakýsi schematismus českých kněží žijících v zahraničí. Mnozí už poslali nejen osobní data, nýbrž i fotografie. Bylo by škoda, aby takový schematismus byl neúplný - proto prosím a zapřisahám ty, kteří se ještě neozvali, aby se neostýchali poslat i fotku, pokud možno pomaturitní. Vyskytla se i obava, abychom tím nedávali materiál čs. ministerstvu vnitra. K tomu mohu citovat jen povzdech nebožtíka Otce kardinála Trochty: když ho jednou při jízdě autem po Římě jeden Ital upozorňoval, že jedou kolem generálního štábu italských karabiniérů, Otec Štěpán poznamenal: "U nás je mnoho věcí nedokonalých, ale co se týče policie, v tom nás nikdo nepředčí." Proto žádný strach, soudruzi už naše data i fotografie dávno mají. Což ovšem neznamená, že by nebyla "kryšárna"

jim naše seznamy a vůbec Vinculum dávat do rukou.

Čekám tedy na nacionálie a fotografie těch, kdo se dosud neozvali (jde o tato data: příjmení a jméno, místo a datum narození, místo a datum kněžského svěcení, inkardinační diecéze nebo řeholní společnost, v které diecézi a na jakém místě působí, adresa a telefon). Prozatím vydáme ještě jednou adresář, ve spolupráci s Nepomucenem.

Zemřel dp. Alois Boček

V nemocnici Milosrdných bratří v Sydney zemřel 10. října 1986 dp. Alois Boček, kněz brněnské diecéze. Narodil se v Třešti 19. 6. 1909, na kněze byl vysvěcen v Brně 5. 7. 1935. Po svém útěku se uchýlil do Austrálie, kde působil v místní duchovní správě. Byl i nadaným umělcem, jeho smalty s posvátnými náměty byly velmi ceněny. Trpěl určitými duševními poruchami, takže poslední desetiletí prožil v různých ústavech nebo domech řeholních bratří, kterým sloužil i jako kaplan.

Všichni na něho jistě vzpomeneme před Pánem. Jelikož byl členem Vincula Missarum - mám tu od něho ještě potvrzení o mši sv., kterou sloužil za P. Vondru - prosím, ty, kteří se hlásí k tomuto svépomocnému sdružení, aby na přiloženém formuláři potvrdili splnění svého závazku.

Naše jubilea

Podaří se mi vyjmenovat všechna?
Podle mých záznamů se dožili:

50 let kněžství: Mons. Petr Lekavý v Severní
Dakotě

Mons. František X. Planner v
Římě

25 let kněžství: prof. Karel Skalický v Římě

dp. Josef Šach, český farář
v Hamiltonu

50 let života: jáhen Luboš Šourek v Kolíně nad
Rýnem

Všem ze srdce blahopřejeme a vyprošujeme jim
Boží pomoc a požehnání do dalších let.

Naše mnichovská farnost má českého jáhna

Mnichovský arcibiskup kardinál Wetter vysvětil 14. prosince 1986 na jáhna p. Ing. Jana Kaplana. Přijetím této svátosti byl tento Moravan inkardinován do mnichovské diecéze, ta ho však určila pro službu naší krajanské farnosti v bavorské metropoli. Je to poprvé, co naše církevní obec dostává takovouto kvalifikovanou pomoc. Ing. Kaplan, otec rodiny, bude sice pokračovat ve svém civilním zaměstnání, ale svůj volný čas zasvětil jáhenské službě. Jsme mu za to velmi vděční, neboť víme, že jak jeho příkladný křesťanský život, tak i dlouholetá příprava a studium, které v Německu k diakonátu vyžadují, jsou zárukou, že jeho apoštolát bude přinášet bohaté ovoce. Za to se i modlili jeho spolufarníci, když byl do své služby uváděn na den sv. Štěpána, jemuž je zasvěcen náš mnichovský kostel, za to prosíme i my.

Vítáme Vás, náš milý jáhne, do čtenářské obce Vincula, které od nynějška budete dostá-

a počítáme s Vámi ve společenství našich modliteb.
Pán Vám žehnej!

Návštěva v Austrálii

V posledních měsících jsem navštívil povícero našich obcí. Za nejdůležitější však pokládám návštěvu v Austrálii. Nejen proto, že tam jsou vlastně nejvzdálenější naše misie a že jsem měl příležitost zajet i za krajany na ostrově Tasmanii, nýbrž zvláště proto, že se uskutečnila v rámci cesty Svatého Otce. Papežova návštěva je přece jen dobou milosti, proto bylo vhodné na ni připravit i naše krajany. Zároveň to byla i příležitost uvítat Svatého Otce i z naší strany, ukázat mu, že jsou v Austrálii také Češi a že ho mají rádi. To se, myslím, i podařilo.

Dnes jsme totiž už daleko od doby, kdy na anglicky mluvících kontinentech byla církev jen irská a kdy se vyžadovalo, aby ostatní drželi krok a zákryt. Právo každého křesťana na to, aby sloužil Bohu podle své vlastní kultury je dnes všeobecně uznávané, ba dokonce zakotvené i v kodexu (snad se někdy dostaneme k tomu probrat kánony, které se na tento problém vztahují: 213, 217, 372, 383, 518, 529, 566, 568, 771). To neznámá, že by se mělo padnout do opačného extrému šovinistických partikularismů a národních ghett. Naši krajané žijící v jiných zemích jsou členy církve, která je v oné zemi, se všemi právy a povinnostmi. Tedy i s povinností tvořit jednotu s místním biskupem a ostatními spolukřesťany, spolu s nimi vytvářet společenství jednoho Božího lidu. Proto by nebylo zdravé, kdyby se naši věřící vyhýbali účasti na diecézních a farních podni-

cích, kdyby se separovali od druhých. Jejich křesťanský růst může být přece zaručen pouze zapojením do života místní církve.

Ovšem právě v té místní církvi mají naši lidé právo být sami sebou, žít ze svých dějin, ze své kultury. Typickým příkladem je prožívání vánoc. Vezmete-li našim krajanům naše koledy, zbavíte je možnosti prožít ty svátky podle svého, a dost možná je oddálíte i od liturgie. Kultura se přece nedá měnit jako košile. A získání občanství, které trvá někde tři, jinde třebaš dvanáct let, na tomto vnitřním povědomí nic nemění.

To je dnes už chápáno skoro všude, proto i australští biskupové byli vůči mně velmi přátelští a uznalí za to, že jim naši kněží pomáhají přibližovat církvi lidi, kteří by jinak jejich hlas jen těžko zaslechli.

Něco podobného dozrává pomalu i v Americe, kde byl integrační tlak velmi silný. Při biskupské konferenci Spojených Států existuje už i odbor pro pastorační přistěhovalců a uprchlíků, který čile pracuje. V prosinci uspořádal ve Washingtonu D.C. první setkání, nás tam zastupoval dp. Esterka. Bylo velmi užitečné, i když starosti americké církve se dnes obracejí především k přistěhovalcům z Jižní Ameriky a z Asie, jejichž počet vůčihledě roste.

Z naší diaspory

nakonec radostná zpráva od P. Štauda ze Sihuas v Peru: "Na Nový rok jsme tu měli slavné svěcení dvou mých jáhnů. Teď se tu na faře připravuje 11 chlapců do semináře. V březnu podstoupí přijímací zkoušku v Trujillo." A pak že to nejde!